

Erdei L. Tamás
DÓRA AKARJA
(*EGYETLEN TEKINTET*)

Miután az idős, rövidlátó plébánostól megkapta a penitenciát és a feloldozást, Dóra kilépett a gyóntatószékből. Halvány mosollyal, lehajtott fejjel lépkedett kifelé a padsorok között, most nem akarta, hogy bárkinek megakadjon a szeme rajta. Kedvelte ezt az apró kápolnát, gyakran járt ide megnyugvásért. A hűvös falak és a fapadokba ivódott tömjénfüst templomszaga kiszakították a csillogás világából, amelyben élt. Szeretett itt lelassulni, beleolvadni a félhomályba, eltűnni a barna padsorok közt, imádkozni a hetedik sor harmas térdeplőjén. A keményfa közepén már megkopott, páros kis völgyecske őrizte a sok bűnbánó térd nyomát. A régi freskók alatt könnyebb volt abban hinni, hogy léteznek örök értékek és talán örök élet is. A miséken ugyan nem vett részt, de a pappal jóban volt, és időnként járt gyónni. Akkor jött legszívesebben, amikor üres volt az épület, ne vegyék szájukra a buta falusiak.

A mosoly még akkor sem olvadt le róla, amikor a templom lépcsőin sétált lefelé kiskosztümjében. Feszült rajta, ezért csak aprókat léphetett benne. A slicce éppen eltakarta a combjára tetovált skorpiót. Áttetsző harisnyát hordott és magas sarkú lakkcipőt. Óvatosan kellett lépdelnie, nehogy beakadjon a tűsarok valamelyik repedésbe. Ahogy közeledett BMW terepjárója felé, kemény mellei megrezdültek a lépések ritmusára. A koncentráció, hogy el ne vétse a lépést, csaknem kikököcsentette gondolataiból. A tegnap estén járt az esze, azon a dédelgetett bűnön, amit épp az imént gyónt meg. Beült az autó kézzel varrott bőrülésébe és a kormányra tette az ujjait. Gondot fordított a kézápolásra, ügyelt rá, hogy puha legyen a tenyere és körmei mindegyikén más-más színű lakk csillogjon. Bőre kissé meggyűrődött keskeny, egyiptomi ívű homlokán, ahogy a tegnapi gondolt. Félig leeresztette szempilláit, feje előrebiccent, haja az arcába hullott. Testtartása a gyöngyszínű terepjáróban most sokkal inkább emlékeztetett a vezeklő bűnösére, mint pár perce a gyóntatószékben. Tisztában volt vele, hogy utána néznek

az utcán, és nemcsak a férfiak bámulják meg, irigység kíséri mindenhol. Éppen ezért szeretett elbújni ebben a templomban.

Mediterrán vonásait, amit az anyjától örökölt, átrajzolta az apai vérvonal északias karcúsága. Bár naponta kapott ajánlatokat, házasságuk tizenöt éve alatt sosem csalta meg az urát. A családi vállalkozásban dolgozott. Könyvelt, amit gyűlölt ugyan, de csak ő értett hozzá, ezt kellett csinálnia. Az otthoni munkamegosztás alapján az iskola, óvoda végeztével a gyerekeket hozta-vitte különórákra, edzésekre, baráti programokra. A háziasszony-lét teljesen kitöltötte a napjait. Ez ki is elégítette, legalábbis így tudta mindezidáig. Közösén építették fel a céget szorgalmas munkával, másfél évtized alatt, és korábban eszébe sem jutott, hogy lehetne másként is élni. Hűséges és odaadó házi rabszolgának érezte magát, cserébe mindent megkapott a férjétől, amit csak kért, bár nem voltak extra igényei. Az ismerkedésre tett kísérleteket, a tolakodó vagy tapintatos közeledéseket gyakorlott módon utasította el. Mosolyogva, gyilkos udvariassággal.

Az a valami váratlanul érte és megbénította. Védekezőrendszere nem lépett működésbe. Leginkább az volt szokatlan, hogy nem ura a testének, a zsigerei fel-felbugyognak, különféle nedvek keringenek benne mindenféle váratlanul, a gondolatai pedig állandóan visszatérnek ahhoz a férfihez. Nem ehhez szokott. Precíznek és megbízhatónak ismerték, pontosan kiszámította a dolgokat, percre beosztott napirend szerint élt, és mindig el lehetett érni telefonon. De aznap éjjel, amikor a férfival először találkozott, nem aludt egy percet sem. Pontosabban maga sem tudta, hogy álom és ébrenlét határának épp melyik oldalán úsznak, lebegnek a gondolatai. Ruganyos teste, amit úgy zabolázott eddig, mint egy versenylovat a zsokéja, követelte, hogy azonnal adja át magát neki, akit csak néhány órája ismert meg. Oda akarta dobni ezt a testet, mint egy közönséges szajha. Belepirult ebbe, és örült, hogy most kivételesen nem látja senki. Kiesett a rutinból, nem találta a megszokott kapaszkodókat, és megijedt a felismeréstől, hogy ilyen vágyak dolgoznak benne. A férjéhez a kötelesség fűzte, sosem volt szenvedély a kapcsolatukban, de nem is hiányzott neki. Legalábbis most így érezte. Anyagi jólét, munka, biztonság, kötöttségek – ezt jelentette számára a család. Hogy mennyire elhanyagolta a mélyebb érzelmeket és a szexust, arra csak most kezdett ráébredni. A versenyló

nyargalni akart benne, ledobni a zsokét, le minden nyeret, kantárt, kengyelt, kitépni a zablát.

Bámult kifelé az éjszakai égboltra. Összeszorította a combjait, hátha ettől enyhül egy kicsit a bizsergés az ölében, beleharapott a párnájába, és kikapcsolta a telefont. A lába közé vette a henger alakúra gyúrt paplant. Mélyet sóhajtott, de igyekezett csöndesen kifújni a levegőt, nehogy a férje felébredjen, vagy valamelyik gyerek elkezdjen mocorogni a szomszéd szobák egyikében. Mindig nyitott ajtónál aludtak, most először idegesítette ez a szokás. Szája elé tette a kezét, így némileg sikerült tompítania a kiáramló levegő által keltett surrogást. Halkan zihálni kezdett.

A férfival az egyik sugárúton karamboloztak, miközben ő a kislányát vitte egy belvárosi fogászatra. Csak egy kisebb, koccanásos baleset történt, mintha egy szórakozott angyal lökte volna őket egymásnak. A férfi nagy, durva japán pick uppal beletolatott az ő kocsijába. Dóra nem is értette, hogy képes valaki egy többsávos főútvonalon ilyen lendülettel tolatni. Próbált integetni, hátramenetbe kapcsolt, amikor látta, mi történik, de az összeütközés elkerülhetetlennek tűnt. Eszébe sem jutott dudálni. Utólag végiggondolva az eseményeket, ezt sem értette. Mi a fene van vele, tudta, hogy jól vezet, mindig előrelátó és körültekintő, de most mintha nem működtek volna a reflexei.

Mindketten mosolyogva szálltak ki, egyetlen hangos szó nélkül intézték el a hivatalos részt. Dóra ötéves kislánya, Lili közben elbújt a hátsó ülésen, pedig nem volt jellemző rá, hogy visszahúzódjon, ha valami szokatlan történt körülötte. Ellenkezőleg, mindenhol az események közepébe vetette magát, és nem hagyta levegőhöz jutni a felnőtteket, visszaélt gyermeki bájával. Úgy ugráltatta környezetét, mint egy kis fáraónő. Ha valami nem az akarata szerint történt, összefonta karjait a mellén, felfújta pofazacskóját, összehúzta szemöldökét, és megrázta szőke tincseit. Ez mindig bevált. Lili hamar rájött, hogy a felnőttek képtelenek ellenállni egy ilyen kis bűbájos zsarnoknak, és a kacagásuk mindig erősebb a bosszankodásuknál. Most azonban ki sem dugta az orrát az autóból. Anyjának csak később tűnt fel a kicsi szótlansága. Egyetlen kérdést sem tett fel. Ez máskor elképzelhetetlen lett volna. De most minden elképzelhetőnek tűnt. Ha a férfi megkérte volna, hogy üljön át az ő autójába, mert most sürgősen el kell intéznie

valamit Bécsben, és csak este jönnek haza, Dóra szó nélkül engedelmeskedik.

A baleseti bejelentőt töltögetve talán tíz-tizenöt percet beszélgethetek. Amikor a férfi ránézett, Dóra nem tudta, a toll melyik végét fogja éppen. Képtelen volt nem belenézni a smaragdzöld szemekbe. A pasas lerajzolta helyette az autók állását, és röviden leírta az esetet. Neki csak alá kellett írnia. Valami nyerítő érzés bugyborgott fel benne a hasa tájékán. Ugrálni, futni szeretett volna, rákiáltani a járókelőkre. Amikor aláírták a betétlapot, a férfi még egyszer rámosolygott. Megint a bugyborgás, ölig forrósodás. Hívj fel, ha valamiben még a segítségedre lehetek. A hangjától a nő összerázkódott. Biztos volt benne, hogy épp apró csillagszórók ugrálnak az ereiben. Átvette a névjegyet – Harmath Péter festőművész, ez állt rajta – és kis híján megköszönte, hogy a férfi összetörte a kocsiját. Nem emlékezett, melyik kerületben vannak, be kellett kapcsolnia a GPS-t, hogy odataláljon a fogászatra.

Egy óra múlva, míg a lányára várt a folyosón, maga sem tudta, miért, elküldte ennek a Péternek az egyiptomi nyaralás fotóit. A férfi azonnal válaszolt neki. Azt mondta, épp egy festményen dolgozik, valószínűleg az lesz a címe, hogy X-ek vagy Ikszek és a szerelmi életéről szól. Bár nem volt szokása, és Lili is többször rászólt a hátsó ülésről, hogy anya, az utat figyeld, Dóra hazafelé menet vezetés közben is nyomkodta a telefonját. Kevésen múltott, hogy nem karambolozott újra. Otthon megterített a családnak, gépiesen mosolyogva simogatta a gyerekek fejét vacsora közben, és összefüggéstelen válaszokat adott a napját firtató kérdésekre. Igen, nem, persze, persze. Kihúzták neki, illetve dehogyis, betömték, vagyis azt hiszem, betömték, ugye, kincsem...? A férje annyira fáradt volt, hogy nem vett észre semmit, és korán lefeküdt aludni. Ő lefürdette, majd gyorsan ágyba dugta a kicsiket. Alig várta, hogy végre egyedül maradjon. A telefonját a fürdőszobába is magával vitte. Egész éjjel leveleztek.

A harmadik nap délutánján valami ürüggyel sikerült megszabadulnia az otthoni teendőktől. Fogalma sem volt, hogy bírta ki ezt a három napot. Azonnal a férfi lakására hajtott összetört orrú autójával. Semmi más nem érdekelt. Sem a családja, sem a férfi festményei, vagy a rendtelenség a lakásban. Észrevett egy festőállványra feszített vásznat. Mászt nem látott rajta, csak két hatalmas, olajjal festett B-betűt, köztük

meg egy x-et. Nem törődött vele. Ahogy átlépte a küszöböt, azonnal ledobta magáról a ruháit. Harmath letérdelt elé. Amikor lesodorta róla a fekete csipke tangáját, megakadt a tekintete a Dóra combjára tetovált skorpión. A homlokától a bokájáig végigsimította a nőt, aztán hátrafe-szítette a fejét, és keményen megcsókolta. Úgy markolta meg fekete sörényét, mint a lovas a betöretlen kancáét. Amikor négykézlábra fordította, a festő egy X-et rajzolt az ujjával a nő meztelen hátára. Először mohón, állatiasan dugtak, azután gyengéden, figyelemmel, simogatva szerettek. Mintha évek óta ismernék egymást.

Amikor lecsillapodtak kicsit, Dóra gyorsan letusolt és az előszobában magára kapkodta ruháit. Belemosolygott a zöld szemekbe, aztán elrohant a házból, és nem törődött vele, hogy a szomszédok megbámulják. Ne hívj fel, majd én jelentkezem, ennyit mondott. Amikor másnap beült a gyóntatószékbe, és orrlyukai kitágultak, még mindig magán érezte a férfi fanyar, markáns illatát.

HAJA SZÉTTÉRÜL

Ülünk egymás mellett a buszon.

Sötét van, levegő alig. Nehezen lélegzünk. Zihálunk. Külön erőfeszítés, kemény izommunka az ülésben maradni. Nem is mindig sikerül. Messze kívül járunk a komfortzónánkon. Tizenhatodik óra. Nyári hőséget játszunk késő ősszel. Küzdök a pánikkal, erővel nyugtatom magam. Ha felgyorsul a szívverésem, felgyorsul a légzésem is. Ha felgyorsul a légzésem, megnő az oxigénfogyasztásom. Ha megnő az oxigénfogyasztásom, elvesztem. Nincs elég levegőm. Semmiből sincs elég, se fény, se tér, se oxigén. Mozogni alig lehet, be vagyunk szorítva tárgyak és emberek közé. De nem is szabad. A régi Ikarusz alapra épített amerikai járgány nyers eklektikája más körülmények között érdekes múzeumi preparátumnak tűnne. A szerkezet amerikai iskola-buszé, magyar a műszerfal és a kormány, az aprópénz a sofőr mellett külön erre a célra készített műanyag tárolókban. A megnyúzott ülések, durván esztergált kapaszkodók, a folyosó szélesebb a szokottnál, angol nyelvű feliratok körbe a falakon.

Sohase zavarja a kilátást! A sofőr figyelmét elvonnai tilos! Kérjük, ne étkezzen a fedélzeten! Minden utas a saját felelősségére használja a járművet! Ilyenek.

A raszta srác a jobb oldali sorban, elöl hang nélkül gitározgat. Haja lebegve szétterül, nyugodtan üldögél. Ideális modell lehetne. Ha ennek vége, elhívom a műterembe.

Sokan vannak körülöttünk. A sofőr, hatalmas termetű, kávészín brazil, alig fér be a bejáraton. Felveszi a sapkáját, beszuszakolja magát a volán mögé, záródnak az ajtók. Zihálásunk betölti a teret, a dobhártyám mindjárt kiszakad. Szűk az ülés, fészkelődöm. Meg ne törjön a cső. Szomszédom, az idősödő, turistaruhás hölgy közönyösen ücsörög mellettem. Rutinos, nem először van ilyen helyzetben. Kézi ventilátort tart a kezében a megjátszott hőség ellen. Akaratlanul elzárja a menekülési utat, beszorít. Idegesít a teste, kövér és nehézkes. Néha lomhán mozdul. Előttem ülés, mögöttem ülés, balra a busz preparált karosszériája, jobbra a molett nő. Alattam padló, felettem tető, arra sem menekülhetek. Lábam közt nehéz, hengeres palack. Be vagyunk vezetékelve, nem gabalyodhatnak össze. Minden homályos. Meddig lehet ezt bírni? Megszólal a hangszóró, mindenki maradjon a helyén, indulunk. Bekapcsolnak a reflektorok. Próbálok fotózni, vagy csak úgy csinálok, nem működik a vakum. Kibámulok az ablakon.

Túl sokan vannak körülöttem, fogy a levegőm. Szeretnék kimenni. Nem lehet.

A fiú a hátsó sorban ül. Atletikus testalkatú, vidám szemű angol srác. Szerencsés amatőr, hivatásos mosolygó. Szünetekben beszélgetünk a szendvicsek felett a medence partján. Nem látta Budapestet, vasárnap este hívták fel Manchesterben. Hétfő reggel repülőre ült, Ferihegyről azonnal idehozták. Ahogy végeztünk, rögtön megy vissza, semmi lazulás. Dróton rángatják őt is.

A lány mediterrán szépség, hatalmas, sötét szemei és hosszú barna haja van. Karcsú, fehér bőrű, fiatal. Kanadából érkezett. Ügyesen mozog. Belép a buszba, kinyit egy üveget, élvezettel iszik. Megnyugszom a jelenlététől. A fiú feláll, megpróbálja elkapni. Kergetőznek. Le kell fotóznom őket. Belegabalyodok a vezetékekbe.

A fiú és a lány külön elbánásban részesülnek. Főszereplőknek hívják őket, pedig nem ők azok. Senki sem mondja ki, de minden az üvegről szól. És a buborékokról. A márkának jól kell látszódnia a kamerában,

ez a legfontosabb. A buborékok és a címke köré vagyunk rendelve. Vagy inkább alá. A márkát szolgáljuk.

Újra megszólal a hangszóró, mindenki álljon vissza kezdőbe. Röhög-nék, ha lenne erőm és nem fuldokolnék éppen. Az állás: ülés. Ülünk kezdőbe. Ülünk, ahogy eddig is. Nem könnyű öt méterrel a felszín alatt egy egérlyuknyi helyen megmaradni. Folyton meg kell birkózni a felhajtó erővel. Ezért vannak rajtunk ólomövek. Övek, vezetékek, palackok, maszkok, pipák, fényképezőgép, ventilátor, ostoba kellékek. Minden akadályoz a mozgásban, minden idegesít. Állandó pánikkal küszködöm, a túlélő ösztönt igyekszem visszagyűrni. A safety diver nyugtat. Úszómúltam itt nem segít, ellenkezőleg. Birkózom a gondolataimmal. Azt gondoltam, szabad tüdővel könnyebb lenne, de órákig nem lehet. Mennék fel a felszínre, úsznék boldogan, de nem szabad. Ülünk kell, és a gázolaj ízű levegőt szipákolunk a félig üres búvárpalackokból. Miért vagyok közös vezetéken a kövér nővel?! Elszívja előlem az összes oxigént.

A víz alatti hangszóró recsegve bömböl. Felvétel! Eldobjuk a maszkokat és a pipákat. Mosolygunk. Alig látunk valamit, a tüdőnkben raktározott bűdös oxigént fogyasztjuk percekig, de a kamera kristálytiszta képet ad, minden részlet számít. Újra felhangzik az asszisztens hangja. Tetszik a rendezőnek, ha mindenki jól van, felvesszük még egyszer. „Action!” A lány beszáll, lecsavarja a kupakot, ivást mímél. A fiú feláll, kergetőznek, minden csupa buborék, végigúsznak a busz belsejében. Fotózást színlelek. A raszta srác húrok nélkül gitározik. Haja szétterül körülötte a vízben. A sofőr elnézően mosolyog. Barna bőre jól mutat a kéklő háttér előtt. A reflektorok bevilágítják a szettet. Ha jól számolom, a tizenötödik felvétel. Az egész munkát csak azért vállaltam el, hogy ihletet merítsek egy víz alatti világot bemutató pasztell-sorozatomhoz. Paszpartu keretbe fogom tenni őket. Ez már biztos.

A medence alján állványokra szerelt díszlet börtönében minden pillanat éveknek tűnik.

Ülünk a vízzel elárasztott buszban, öt méter mélyen, és próbáljuk túlélni. Már nem tarthat soká.